

Dien gekruisigd" zijn afsluiting vinden zou. Wanneer de apostel zijn kerygma heeft voleindigd, dan is de loop van het evangelie van Jezus Christus voor heel de wereld verzekerd, dan zal dit kerygma er blijven tot aan de wederkomst van Christus. Met andere woorden: waar de apostel zulk een groote betekenis heeft gehad voor het kerygma van het koninkrijk Gods, daar heeft hij dat ook voor de methode, waarmee dit kerygma komt, en bindt de apostel ook ons, naar het bevel van Christus, aan deze methode, tot den dag van Christus' wederkomst. Overal, waar wij dus het kerygma van het koninkrijk der hemelen uitdragen, krijgen wij met de methode te doen, want de methode is zóó, dat aan het welbehagen Gods vrij baan gegeven moet worden. 1 Cor. 2:1-5 is derhalve geen incidenteel geval zoodat wij zouden kunnen zeggen, het gaat hier over een methode, neen, het gaat hier over de methode, van kracht voor een ieder, die mandaat tot prediken ontving, hetzij in de kerk, hetzij in de zending, hetzij bij den evangelisatiearbeid.

In een slotartikel nog meer hierover.

H. v. d. B.

UIT DE SCHRIFT

Schuldbelijdenis, met muziek.

.... ter tijd nu, als het brandoffer begon, begon het gezang des HEEREN met de trompetten, en met de instrumenten van David, den koning van Israël. 2 Kron. 29:25-27.

.... De Levieten nu en de priesters prezen den HEERE, dag op dag, met sterkluidende instrumenten des HEEREN. 2 Kron. 30:21.

We zouden er haast overheen lezen. En als het goed tot ons doordringt, kunnen we er haast niet overheen komen. We zijn geneigd, een interpellatie te houden: is het den schrijver der Kronieken niet bekend, dat dit een tijd van boete, berouw en schuldbelijdenis is?

Een volk dat met zijn koning afgezakt is: Achaz, ridder van de droeve figuur, die onder de beukende slagen Gods zijn heil en heil bij de vijanden Gods zoekt, en zich zelfs zoóver verlaat, dat hij offert aan de goden der Syriërs die hem verslagen hebben, in de hoop, dat ze hem óók eens vriendelijk aankijken zullen.

Die dan, als ook dat niet baat, in zijn roekeloze woede zich op den Tempel des HEEREN en de Tempelgereedschappen wreedt. „Dit was de koning Achaz" (2 Kron. 28:22), en zijn volk was net zoo.

Nu is Achaz begraven, en Hizkia koning. Die wil het weer ophalen.

De gesloten en verontreinigde Tempel gereinigd en heropend; er ging een week mee heen, om het vuil uit den Tempel weg te halen...! Een week is er noodig voor de priesters, om weer dienstbekwaam te worden door heiliging. En zoo gaat het voort: gereedschap, volk, alles is onbruikbaar, besmet door zonden en afgoderij.

Wat is alles verzakt, verziekt, bedorven! Zondoffers en brandoffers moeten gebracht, voor Koning en volk, voor priesters en levieten.

Bloed moet er vloeien, bloed en nog eens bloed, om verzoening te doen. Hoort bij dat alles muziek? Jaren lang is het Pascha, net als alle hooge feesten en heel de heilige dienst des HEEREN, verwaarloosd, verzuimd, geminacht, geweigerd.

Bijengeroepen door boden van den koning, zal het volk het Pascha weer gaan vieren. Maar de onkunde is zoo groot, dat velen niet de minste notie hebben, hoe het moet worden gevierd, en zich het oordeel des HEEREN zouden hebben op den hals gehaald, als niet de voorbode van Hizkia bij God tusschenbeide was getreden. 't Is er wel droef gesteld, bij die feestgangers!

Hoort bij dat alles muziek? Is dat niet een schrijnend contrast, een wanklank, een dissonant zonder oplossing?

Schuldbelijdenis met muziek, is dat niet een tegen Gods? Kermen, klagen, slaan op de borsten, scheuren der kleeren, was dat niet passend geweest?

De Schrift spreekt anders. De muziek van het Tempelorkest, indertijd door David ingesteld, was een gebod van God geweest (29:25).

Hizkia wil de reformatie volledig doen zijn; geen half werk leveren. Ook de Tempelmusiek moet weer klinken; ook dat is een spraak van het vergaderde volk tot den HEERE. Zoo wilde God het; zoo wil Hizkia het.

30:21 vermeldt uitdrukkelijk: met sterkluidende instrumenten des HEEREN, letterlijk: met instrumenten der macht des Heeren.¹⁾

Dus: instrumenten, waarmee men de macht der genade des Heeren prees.

Musiek, als middel tot reformatie. Om het hart te treffen, zoodat het doorbreekt tot geloof, en tot den Heere weerkeert.

Musiek, om 't hart te verbreken in berouw en schuldbelijdenis. Om den Heere te doen aangrijpen

in Zijn belofte, in Zijn verbond, dat van geen wankelen weet. In Zijn genade en barmhartigheid. (2 Kron. 30:9.)

Musiek, om te leeren zeggen: „Verhoor mij toch, bewijs mij Uw genade, en antwoord mij, die voor Uw aanzicht sta". En, aangrijpend de belofte van ontferming, te betuigen: „Uw aangezicht, in gunst tot mij gewend, schenkt mij in 't kort verzoening van vreugde".

Schuldbelijdenis met muziek. Want uit het berouw van Psalm 51 wordt de jubel van Psalm 150 geboren.

Er is geen rechte schuldbelijdenis, zonder het zien en aangrijpen van de genade des Heeren. En die móet een zondaar wel loven doen.

Bidden leert aanbidden. „Want Uw is het koninkrijk, en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid", daar loopt het gebed op uit.

En bovendien, een menschenstem is zoo klein, zoo enkel. Te zwak en te simpel voor lofzang. Als God in den Heiland dan toch ook zoo groot is in goedheid, dan moet wel alles in beweging komen voor Hem, tot Hem.

Een wóórd alleen kan het niet zeggen, wat er leeft in een begenadigde. Dan grijpt hij om zich heen, om hulp. Dan moet alles hem bijstaan in lof. Aarde, rivieren en bergen kan hij niet laten zingen, die kan hij slechts óproepen. (Psalm 98).

Instrumenten heeft hij om 't grijpen; dan moeten die helpen loven!

En dan blijft het nog zoo ver beneden wat God waard is.

Maar dáár mogen we mee volstaan: met alles te geven, wat God eerst óns gaf. Alles in actie te zetten, wat ons kan helpen, om Hem te zeggen, hoe hij Zijn genade óns maakt.

Mobilisatie van heel het leven, voor lofzang! Ontginning van alle schatten der schoonheid voor Hem. Zoo vallen de grenzen weg van „natuur" en „genade". Alles geadeld tot dienst!

En wat daarvoor, ook in muziek, niet kan dienen, dáármee gebroken.

Ik denk, dat hiermee heel wat muziekproblemen vervallen. En méér „cultuur"-problemen. Ik denk ook, dat we hierin nog heel wat dóór-gaande „reformatie" behoeven. David en Hizkia zagen het toch wel goed. Vanzelf, — omdat God het hen zien deed in Zijn bevel: „want dit gebod was van de hand des HEEREN, door de hand van Zijn profeten." (29:25).

Laat ons probeeren, er wat meer van te profiteeren, in plaats dat we van 't ontbreken van bevelen gaan profiteeren.²⁾

Want het getuigenis van Jezus is de geest der profetie. (Op. 19:10).

Koog-Zaandijk.

D. BROER Jr.

2) Zinspel van Dr K. Schilder, in een artikel indertijd over Adiafóra (middelmattige dingen), in „De Reformatie".

KERKELUK LEVEN

„Drachten".

Eenige weken geleden schreven we over de beslissing, die de part synode van Friesland-Zuid genomen heeft inzake „Drachten". We deden dat in tweeërlei verband: a. naar aanleiding van een uittaling van Ds H. Veldkamp te Sneek, die „De Reformatie" had uitgenoodigd tot „blozen", nadat hij (Ds V.) in de bladen iets had gelezen omtrent het jongste geval-Oss; 't was een uittaling inzake het niet-beoordeelen van kwesties, die nog „sub judice" (d.w.z. nog in geding, nog onbeslist) waren; b. naar aanleiding van officiële uitspraken der particuliere synode, die als „judex" (rechter) werd voorgesteld in de beeldspraak van Ds Veldkamp. We merken, voor wat punt a. betreft, op, dat we ook thans door Ds Veldkamp niet tot „blozen" konden gebracht worden, en gaven daartoe onderscheiden argumenten; en spraken voorts, wat punt b. aangaat, als onze meening uit, dat de particuliere synode van Friesland-Zuid in feite de door de classe Drachten gevolgde procedure had veroordeeld op een kardinaal punt¹⁾ (dat voor den wereldlijken rechter zeker niet verdoezeld zou zijn), doch dat zij voorts van eenige afkeuring van de kerkrechtelijke beslissingen der classis geen blijk gegeven had, en in datgene, wat ons daarin verkeerd schijnt uit kerkrechtelijk oogpunt, zelf ook het kwade pad bewandeld had.

En en ander nu heeft Ds Veldkamp in „Friesch Kerkblad" reden gegeven tot eenige, we zullen maar 'n zachtzinnig woord kiezen, tot eenige opmerkingen. Van Ds Veldkamps kritiek op ons blad nemen we altijd op paradoxale wijze kennis: met groote verheugenis en met diepe droefenis. Met groote verheugenis, als we op den persoon van dezen criticus zien: is hij niet bij ons weten de allerbeste lezer van ons blad? Ja, hij is het; want hij heeft eens den Friezen verzekerd, dat hij ons blad slechts ambtshalve leest. Dat „slechts" geven we gaarne cadeau; we zijn immers op het ambtelijke gesteld. Wie nu ambtshalve leest, die doet het secuurder dan wie ook. Onze beste lezer is dus deze Sneeker pastor, althans naar deze

zijne confidentie te oordeelen. Helaas, onze blijdschap om den persoon mag ons ook nu het zakelijke niet doen vergeten: de inhoud van Ds V.'s schrijven in reactie op wat in ons blad hem niet aanstaat (en heusch niet alleen daarin), is van dien aard, dat ik de Friezen beklaag, die door zulk een redactie geleid worden.

Komen we tot de zaak zelf.

Ds V. trekt aanstonds in gestrekte draf op. „Bedroevend en ontstellend" acht hij het, dat „leidende personen in ons kerkelijk leven, die zelfs de generale synode van praes-advies moeten dienen" „blijk geven", niet in te zien hoe gevaarlijk het is, „maar één woord te schrijven of te spreken, dat aan" „wantrouwen voedsel kan geven". Ds V. heeft meer dan één van die personen op het oog, doch ditmaal speciaal ondergeteekende.

„Blijk geven" aldus.

Thans de bewijzen?

Bewijsnummer één: ondergeteekende had opgemerkt, dat de particuliere synode inzake het geval-Drachten zeer, zeer sober had bericht aangaande haar besluiten, en de overwegingen voor haar kerkrechtelijke decisie niet had gepubliceerd. Nu vaart Ds V. uit. Hij geeft van mijn constateerende woorden een eigendunkelijke parafrase, en „concludeert" dan (niet uit mijn woorden, maar uit zijn z.g. parafrase), dat „het vuurtje van wantrouwen zoo lustig wordt gestookt" (door ondergeteekende natuurlijk).

Intusschen is het slechts onze Ds V., die het vuurtje van wantrouwen stookt tegen ondergeteekende. Had hij zijn lezers maar eens voorgelegd, wat we op zijn voorafgaande opmerkingen in ons artikel „Blozen" hebben geantwoord. Ze zouden dan begrepen hebben, wat we bedoelden: Ds V. meende ons te moeten verwijzen naar de gebruiken bij de wereldlijke uitspraak (zie boven in zake: „sub judice"). „Toevallig" evenwel werd precies in diezelfde dagen haarlijn (niet door een of anderen mijnheer, doch van officiële zijde) gepubliceerd, op welke rechtsgronden een hooger beroep inzake Ossche affaires was afgewezen. De wereldlijke rechtsgebruiken! Nu denken wij er niet aan, kerkelijke en wereldlijke „rechtspraak" op één lijn te stellen. Maar als Ds V. een parallel wil hebben, ja, dan kan hij hem krijgen. Overigens meen ik, niet krachtens zulk een parallel, doch op grond van kerkelijk-theologische overwegingen, dat de Gereformeerde Kerken er recht op hebben, te weten, welke rechtsgronden (inzake niet persoonlijk-intieme, doch kerkrechtelijke kwesties) de part. synode tot haar besluit hebben gebracht. Want die rechtsgronden gaan ons allen aan, omdat ze de kerkenordening raken, die ons aller communiaal bezit is, de basis van ons samenleven in kerkverband.

Intusschen is Ds V. — het overkomt hem wat al te vaak — nog iets „verbijsterends" en „ontstellends" tegengekomen. We komen tot bewijs nummer twee. Weer evenwel verbijstert en ontsteit onze ambtelijke lezer zichzelf. Als hij van „De Reformatie e.a." (of „e.s.") spreekt dan is dat natuurlijk zóó. Maar als ik het heb over „de vrienden van Ds V.", dan „degradeer" ik, volgens Ds V., „de meerdere vergaderingen" — excusez du peu — tot „een klikzaakje", rondom Ds V. dan natuurlijk. Maar zooveel invloed heb ik hem nooit toegedacht. We passeeren dan ook de nerveuze tirades, die volgen. Had Ds V. zijn lezers voorgelegd, wat ik in antwoord op zijn eigen kritiek schreef, ze hadden de lichtvaardigheid zijner tirades kunnen proeven. Nu zeggen we alleen maar: laat ook Ds V. nu eens letten op wat er staat en daarop ingaan. Deze manier van polemiseren is ook uit ander leetuur ons wel bekend, maar niettemin volstrekt nutteloos en op den duur crant vervelend, althans voor den oude mens. De nieuwe vindt haar te onbehoorlijk; de nieuwe mens kan zich niet vervelen; wel verblijden en bedroeven.

Tenslotte, deze auteur, die over „wantrouwen" klaagt, zuigt zelfs venijn uit het feit, dat ons blad indertijd in de rubriek „Kerknieuws" (welke door mij niet verzorgd wordt), uit de wirwar van berichten omtrent de kwestie-Drachten voorlooptig (vlak voor het afdrukken) volstaan heeft met de vermelding van wat zeker achen, uit vergelijking van twee quantitatief verschillende persberichten van den vorigen of vóór-vorigen dag. Deze serieuze voorzichtigheid wordt nu als tendentieuze berichtgeving voorgesteld — hoewel 'n week later ons blad die insinuatie logenstrafte, toen men eindelijk wist, wat er gebeurd was... Moet deze scribent tegen wantrouwen schrijven? Paradox nummer twee!

Intusschen, — Ds V. beloofde onder al deze bedrijven door, dat hij een week later zou ingaan op mijn artikel, onder h.; dat moest toen nog verschijnen. Helaas — hij deed het niet, al lagen nu enkele officiële stukken op tafel. Waarom dit zwijgen? Wel, Ds V. was in de kerk geweest en had een preek gehoord, met het thema, dat Paulus maar één ideaal had, en dat was Christus; en dat Paulus nu zich verblijdde, als die Christus maar gepredikt werd, ook al werd zijn ik danig geknaagd. Op die preek maakte Ds V. een „toepassing", die ik evenwel geen toepassing noem, wijl ze den tekst in zijn tegendeel verkeert. Die tekst zegt, dat de verkondiging van Christus (ook in het kerkrecht, want Prof. Greijdanus heeft naar Christus' recht in Zijn kerk gezezen), hoofdzaak is. Zijn recht dient men te prediken, ook al moet men deswege onbehoorlijke woorden hooren van „de vrienden van Ds V." (geen meerdere vergaderingen, hoor, doch enkele persbroeders). Toepassing lijkt me dus: spreken, op de zaak ingaan. Intusschen, Ds V. „maakte" de toepassing van „zwijgen". Juist nu de argumenten komen moesten. Zoo blijven

de Friezen zijn, verstuus' recht Woords z hij zijn anders, a Schilder

We zu hooren. T deze slech wordt, on passing a tje herste

Ds V. d mogen ma trenische op deze kunnen „kerkrech debaters, thema de

Het was zekere soc „geknauw

Inmidde nog enkel synode u enkele we ken, ook a verder ma Friesland- dere hanc doen wat van de G passing van D kerkrecht „Credo", M achterweg

Intussch strafte bij gaderingen op voorga van want bedient in men nu w van Fries canonici" zijn de k wordt op Rutgers, d éenen pro den ander gebleven g grond is van „part

Buchma

Onder „ getuigenis de clausu zake de B deze rubr gaarne, h te zijn. W tegen de teekenis e uitgelegd dan wordt beweging g gehinderd. besluiten niet af te

Het tre gehouden landsche t in het mo krijgen. M op meerde het met de Kraan (in den Theok is geweest doch door een contra 't is bij al afrekent t vergaderin lijk profet

Wij voor aan de da deze zelfd is óók geze ook toen

Waar in kerken vo mede door den kerke moeilijke, te spreken geduld en c.a. een af dit Neder Indische B de enkele s predikant Niet in c maar ope

1) Vgl. S. G. de Graaf, Verbondsgeschiedenis, I, Kampen, 573-575.

1) De kwestie der schuldbelijdenis en haar formulering.